

CUPRINS

CAPITOLUL I

Interviul pentru „Evenimentul Zilei” (2008), după 15 Ani La Paris (1993-2008)19

CAPITOLUL II

Personalitatea Mamei. Visul Mistic Al Mamei.....24

CAPITOLUL III

Eseu Despre Valoare. Valoarea ce a Fost, ce a Rămas și ce Este37

CAPITOLUL IV

Eseu despre misticism. Misticism - Între a Alege și a fi Ales..... 41

CAPITOLUL V

Visul Imposibil al Studiilor în Franța 46

CAPITOLUL VI

Martirajul Studenției și al Vieții în Străinătate..... 51

CAPITOLUL VII

Nașterea din Nou și Moartea Egoului. Metanoia.....53

CAPITOLUL VIII

Parisul sau Nebunie la Sensul Propriu - Mai '68.....56

CAPITOLUL IX

Filozofia Parisului, Mentalitatea Parisului. Lumini și Umbre.....59

CAPITOLUL X

Începutul - Parisul infernal al Extremelor67

CAPITOLUL XI

Prima iubire. Poveste de Dragoste la Paris75

CAPITOLUL XII

De ce Străinii iubesc România și Românii o Urăsc?..... 82

CAPITOLUL XIII

Experiență Mistică Și Martiraj. Convertirea 89

CAPITOLUL XIV	
Un Examen/ Concurs La Facultatea De Medicină Din Franța	103
CAPITOLUL XV	
Mutarea, Trenul Strasbourg - Paris.....	107
CAPITOLUL XVI	
Mansarda lui Ovidiu 25, Rue Du Terrage 75010 Bp 80 Paris	113
CAPITOLUL XVII	
Adio Paris, Bonjour Bucarest	119
CAPITOLUL XVIII	
Susținerea Publică A Tezei De Stat De Doctorat, Université Paris 7 - „Denis Diderot”	129
CAPITOLUL XIX	
„Oscaruri” Primate La Paris și de la Paris.....	133
CAPITOLUL XX	
Părăsirea Parisului	143
CAPITOLUL XXI	
Lacrimi și un Altfel de Paris	153
CAPITOLUL XXII	
Vizita Castelului de la Marsilia, Château François	158
CAPITOLUL XXIII	
Confruntarea cu un Ateu la Paris.....	164

CAPITOLUL I

INTERVIUL PENTRU „EVENIMENTUL ZILEI” (2008)

DUPĂ 15 ANI LA PARIS

(1993-2008)

- Interviu din septembrie 2008, cu foarte puțin timp înainte de întoarcerea în România, după 15 ani de studii de medicină la Strasbourg (2 ani) și la Paris (13 ani), acordat jurnalistei Ana Zidărescu pentru cotidianul „Evenimentul Zilei”.

Ovidiu Atanasiu, doctor în cardiologie în Franța, a emigrat din România, întâmpinând cu un suflet inocent de copil civilizația și, totodată, sălbăticia Occidentului, evoluând în mediile cele mai elitiste universitare... Un Occident practic necunoscut Românilor în 1993, anul imigrării, la vârsta de doar 18 ani, la scurt timp de la terminarea liceului. În opinia acestuia, cel mai important aspect legat de experiența emigrării a fost acela de a se bucura de valorile transmise acasă și în școala românească, considerate „adevărate comori în lumea occidentală”. Românul este printre puținii care pot declara că și-au îndeplinit visul: de a fi medic cu studii complete de medicină în Franța.

Evenimentul Zilei: Când ați plecat din România?

Ovidiu Atanasiu: Momentul plecării din România a însemnat începutul unei experiențe care mi-a schimbat complet viața. Am plecat în Franța la vârsta de 18 ani, mai precis în septembrie 1993, după absolvirea Liceului „Gheorghe Lazăr” din București. Dosarul meu a fost acceptat la Universitătatea „Louis Pasteur” din Strasbourg, pentru a începe studiile de medicină, ca urmare a unui concurs organizat de Institutul Cultural Francez la București.

Evenimentul zilei: De ce ați ales această țară?

Întotdeauna mi-am dorit să devin medic, fiind destul de mult influențat și de părinți, dar mai ales de tatăl meu, profesor universitar la Facultatea de Medicină din București, care a considerat că cel mai bine pentru mine este să studiez

medicina în Franța, țară cu o bogată tradiție în domeniul medicinei.

Evenimentul zilei: Care a fost prima impresie odată ajuns acolo?

Chiar dacă, în prezent, marile orașe din România încep să se asemene tot mai mult cu celelalte orașe moderne din Europa, în primii ani de după Revoluția din 1989 diferențele erau uriașe, din punct de vedere urbanistic, arhitectural și al gradului de civilizație, în comparație cu o Românie care nu avusese timp să se schimbe prea mult față de perioada comunistă. Deși mai vizitasem Franța cu ocazia unui schimb cultural între Liceul „Gheorghe Lazăr” și Liceul „Clemenceau” din Reims, prima impresie a fost că am ajuns într-o altă lume, pe care de mult mi-o doream, în care cele mai banale locuri sau comportamente le admiram, ca într-un adevărat muzeu. Îmi amintesc că vedeam, pentru prima oară, un fast-food tip Mc Donald’s, care încă nu exista pe vremea aceea în România.

Evenimentul zilei: Care au fost primele diferențe pe care le-ați simțit între societatea românească și cea franceză?

Primele diferențe pe care le-am observat față de societatea românească au fost legate de spiritul pragmatic bine dezvoltat al oamenilor, de autonomia în viață, pe care un occidental dorește și uneori este obligat să o dobândească cât mai devreme. În Occident există, indiscutabil, un grad de civilizație mai ridicat al oamenilor, dar nu te poți bucura de ospitalitatea specifică românilor și se poate simți o răceală în raporturile dintre oameni și chiar o indiferență.

Evenimentul zilei: Cum au decurs primele săptămâni?

Primele săptămâni au fost foarte interesante pentru mine, deoarece am avut șansa să iau contactul cu sistemul universitar din Franța, dar și cu oameni și locuri dintr-o țară occidentală, pe care de mult doream să le cunosc. În același timp, a fost o perioadă destul de dificilă, când trebuia suportată depărtarea de țară și familie și când este nevoie de eforturi deosebite de adaptare la mentalitatea și stilul de viață occidental, care uneori nu se potrivesc cu valorile tradiționale primite în țară.

Pentru intelectualii de mâine ai României, care studiază la Paris, viața în Occident este șansa de a-și dezvolta personalitatea și de a se apropia de ceea ce aș numi „omul complet”, care reușește să armonizeze mentalitatea din est și cea apuseană, gândirea rațională și cea emoțională.

Integrarea într-o țară străină nu este deloc ușoară. Pentru un român în străinătate, viața începe practic de la zero, atât pe plan profesional, dar și pe planul vieții sociale și al situației materiale. De aceea, viața în străinătate înseamnă și multe sacrificii, în schimbul unei experiențe unice de viață, pe care nu o vei uita niciodată.

Evenimentul zilei: Ați avut parte de un ajutor din partea altor persoane?

Realizările pe care le-am avut în Franța le-am obținut singur, fără niciun ajutor, decât din partea familiei, rămasă în România, care m-a susținut de la 2.000 de km distanță, așa cum a putut, pe toată durata studiilor. Pe vremea când am plecat în Franța, în 1993, era sistemul vizelor de o lună, când nu puteai părăsi țara cu acte în regulă decât dacă aveai asigurată o locuință în Franța sau dacă exista o persoană din străinătate care să garanteze prin așa-numitul „prise en charge”. Pentru a putea pleca din România cu acte în regulă, am fost ajutat de o rudă din Franța, care era primarul unei localități din apropiere de Strasbourg. În afară de susținerea din țară a familiei, în Franța exista un sistem de Servicii Sociale bine pus la punct, dar ajutoarele nu sunt cu adevărat substanțiale.

Evenimentul zilei: Care au fost cele mai dificile momente?

Parisul este al doilea oraș în care am studiat. Chiar dacă a ajunge în Paris poate fi visul oricui, totuși viața nu este deloc ușoară pentru un străin, unde uneori trebuie să te mulțumești doar să supraviețuiești. Sistemul medical francez, considerat ca fiind unul dintre cele mai performante din lume, are un sistem de selecție a studenților la fel de riguros, caracteristic universităților occidentale, iar reușita studenților este scăzută. Doar 10% dintre studenții francezi reușesc concursul de admitere la Medicină în Franța, iar dintre studenții străini numai 1-2%.

Evenimentul zilei: Când ați simțit că lucrurile încep să intre în normal?

Numai după primii 2-3 ani eforturile de adaptare încep să dea roade, dar prima mare schimbare a avut loc după ce am terminat studiile de Medicină, la Universitatea Paris 7 Denis-Diderot, am devenit Medic Rezident al Spitalelor din Paris. Aderarea României la U.E., în ianuarie 2007, a însemnat un adevărat salt pentru întreaga diasporă. După absolvirea facultății, am susținut o teză de doctorat, în domeniul Cardiologiei, care a recompensat eforturile mele de-a lungul a zece ani de studiu al medicinei în sistemul medical francez. În prezent, sunt medic specialist și lucrez într-o Clinică Medicală din Paris. Totuși, chiar dacă m-aș putea mândri cu unele realizări, consider că, în viață, cel mai înalt titlu este acela de a fi om.

Evenimentul zilei: Care este cel mai mare vis al dumneavoastră și unde credeți că are cele mai mari șanse să se împlinească, în România sau în Franța?

Cel mai mare vis al meu a fost să reușesc studiile de Medicină în Franța și să devin medic, ceea ce am și realizat. Tind însă să cred că un om este pe deplin realizat, atât pe plan profesional, cât și al vieții private, atunci când reușește la el în țară.

Evenimentul zilei: Ați regretat decizia de a pleca din România?

Într-adevăr, există momente mai grele, când gândul întoarcerii în țară te încearcă și poți regreta plecarea din România. Chiar dacă am început o carieră medicală în Franța, țară în care m-am format ca medic, dar și ca om, nu neglijez complet posibilitatea întoarcerii în țară. Chiar dacă sunt mulți care se declară mulțumiți de viața lor în străinătate, mie mi-a plăcut mult un vechi proverb românesc, probabil nu foarte cunoscut: „Cu adevărat fericit este cel ce este fericit la el acasă”, foarte valabil în anumite momente mai grele.

Evenimentul zilei: Cum caracterizați raporturile dintre românii din diaspora?

În general, pot spune că există o atitudine pozitivă între românii din diaspora, care sunt practic confrunțați cu aceleași greutăți ale unui străin plecat departe de țară, ceea ce creează

un spirit de solidaritate și întrajutorare, dar și bucuria de a întâlni alți români plecați din țară.

Evenimentul zilei: Vă implicați în activitățile comunității de români din diaspora?

Comunitatea românilor din Paris se poate bucura de încercarea reușită de continuitate a tradiției „prezenței românești” la Paris, care este întreținută de reuniunile culturale organizate de Institutul Cultural Român din Paris, dar și de conferințele de la Casa Românească din Paris, la care asist uneori cu sentimentul evadării dintr-un adevărat exil.

Evenimentul zilei: Care este sfatul dumneavoastră adresat românilor care vor să emigreze sau celor care au făcut deja acest pas? Ce este important să știe?

Chiar dacă am studiat medicina în Franța, probabil cel mai important lucru pe care l-am învățat este de a ști să apreciez și să mă bucur de valorile ce mi-au fost transmise la școală și acasă în România, o adevărată comoară în lumea occidentală. Probabil, unul dintre defectele celei mai mari la noi în țară este că ne lăsăm prea ușor amăgiți de mirajul lumii occidentale.

Românii care vor să emigreze este bine să știe, așa cum au arătat foarte clar și statisticile, că plecarea din țară pune la grea încercare integritatea familiei, în ciuda câștigurilor financiare de acolo, ce sunt adesea cu mult sub așteptări și care necesită sacrificii uneori prea mari.

Este bine ca cei care au plecat din țară de curând să își păstreze încrederea în „spiritul românesc”, bazat pe tradiții, bun simț și credință, „adormite” puțin în lumea occidentală, ce se zbate într-o criză socială profundă. Eforturile, uneori orbești, pe care un străin se vede obligat să le facă pentru a se adapta la „modelul occidental” de viață, unde ateismul începe să ia proporții incontrollabile, nu este decât o îndepărtare de la adevăratele valori și, deci, față de Dumnezeu.

CAPITOLUL II

PERSONALITATEA MAMEI. VISUL MISTIC AL MAMEI

Mai ales în momentele când săvârșeam minuni, îmi trecea prin minte legitima și cinstita idee: „Familia noastră este noua Familie Sfântă!”.

Când am plecat în Franța să studiez medicina, în 1993, eram în anorexie mentală, fără să îmi dau prea bine seama ce se întâmpla cu mine, având atunci în jur de 50 de kg, greutatea mea de bază fiind, până la părăsirea țării, în jur de 65 de kg.

*Anorexia** mentală este o boală a alimentației adolescentului cu un nivel socio-uman și o educație mai elevată decât ceilalți copii.

Când m-am întors din Franța, după 15 ani de studii de medicină, aveam 110 kg.

Practic greutatea mea corporală se dublase în 15 ani, crescuse cu 60 de kg, ceea ce lăsa lesne să se înțeleagă greutățile prin care am trecut toată această perioadă și sacrificiul sănătății într-un scop nobil, a termina studiile de medicină într-o țară cu o mare tradiție în acest sens, Franța.

După revenirea în țară, în decembrie 2008, în acești ultimi 15 ani de România, 2008-2024, m-am îngrășat încă 10 kg, pentru că și aici a avut loc o perioadă de adaptare, care, după 15 ani de România, încă nu s-a încheiat.

În Franța pot spune că m-am adaptat foarte bine doar după cca. 2-3 ani de viață acolo.

În România sunt de 15 ani și încă sunt în perioada de adaptare pentru propria mea țară, ceea ce se poate, cred, explica și prin faptul că, la revenirea mea din Franța, aveam o mentalitate cu multe influențe franțuzești, deja clădită mental acolo de la zero, pornind de la o minte de copil de 18 ani.

* *Anorexia* - [Gen. -iei. / < fr. anorexie, cf. gr. an – fără, orexis – poftă de mâncare; O boala psihică ce cauzează frecvent moartea.

Sursa: <https://clinica-hope.ro/anorexie-cea-mai-mortala-boala-psihica/>

Cele două mentalități, românească și franțuzească, nu de puține ori se contrazic și sunt fondate pe principii total contrare.

Nu de puține ori, ceea ce este valoare virtuoasă în Franța este defect de neiertat în România.

Deși suferința dedusă din acest context al sănătății cumva pierdute pare extraordinar de mare, totuși visele realizate în Franța au fost de proporții, mergând până la realizări intuitive ce priveau sfera religioasă sau divină, corespunzătoare ambițiilor atât de mari ale „Fraților Atanasiu”, specifice acelei generații de studenți români, din care făceam cu demnitate și chiar cu solemnitate parte, de o excepțională realizare profesională și în viață.

Atât visele uriașe de realizare în viață, cât și suportarea completă a suferințelor cele mai mari ale acestor perioade, au fost reflectate în persoana mamei „Fraților Atanasiu”, Prof. Atanasiu Georgeta.

Mama mea și a lui Claudiu, fratele meu geamăn, împreună cu tatăl nostru, au fost amândoi profesori de excepție, care au transmis tainic Har și s-au ridicat realmente la onoarea profesiei de pedagog, adică înalta demnitate a celor care profesază din vocație din și pentru Dumnezeu, cu menirea mistică profesorală, neștiută concret de nimeni, ca elevii și studenții lor, cei care simt pornirea, să îi urmeze, să poată prinde oricând o Sămânță Sfântă a Metabolismului Lăuntric, cea care, într-un viitor nu foarte îndepărtat, va da rod.

Așa se explică faptul că și eu și Claudiu, prin întreaga noastră educație, primită în special de acasă, de la părinți și bunici, am fost educați de mici copii, și realmente cred aceasta, permanent simțind o fărâmə tainică, AM FOST EDUCAȚI SĂ FIM SFINȚI.

Cu siguranță, nu numai sămânța sădită de părinții-profesori a fost de foarte bună calitate, dar și „ogorul lăuntric”, cel al meu și lui Claudiu a fost, din fericire, foarte bun și foarte roditor.

*

Pot spune, gândindu-mă la toți acești ani, că întotdeauna, eu și Claudiu, am fost pentru ceilalți, că este la școală, la liceu sau la facultate, inclusiv în viața de familie mai extinsă, am fost, pentru foarte mulți, modele de caracter și am reprezentat repere,

ducând cu multă tenacitate și credință mai departe frumoasa „tradiție” a unei tainice și solemne demnități familiale și profesionale, obicei sfânt răspândit mult mai pe larg odinioară, din păcate întâlnit tot mai rar în zilele de azi.

Ambii noștri dragi părinți, primele modele nu numai pentru elevii lor și studenți, dar, bineînțeles, și pentru noi, copiii lor.

Părinții noștri, care au fost pentru noi cele mai importante modele în viață, și-au început cariera profesională ca simpli și modești debutanți, poate chiar timizi din fire la început, ÎN INSTITUȚIILE DE TOP de învățământ liceal sau universitar, instituții pe care, peste ani de carieră, cu adevărat foarte reușită și strălucită, aveau să le conducă din postura de Directoare sau Decan peste zeci sau chiar sute de profesori de top, Conferențieri sau Profesori Universitari de renume.

Și într-adevăr, cu o mândrie firească, menționez faptul că ambilor părinți li s-a propus, în numeroase rânduri, în paralel de către ambii rectori aflați „în concursul pe posturi” de la Universitatea de Medicină, să devină Decan al UMF „Carol Davila” din București, pentru tatăl meu, și Director al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din București, pentru mama mea, amândouă, precum se știe, fiind instituții de Top în cadrul Învățământului Românesc Pre-universitar și din Mediile Academice cele mai elitiste.

Probabil că, într-o notă visătoare, dar nu strict utopică, nu se putea obține „un produs” mai bun al iubirii decât printr-o alianță deosebită între un profesor de fizică, mama, și un profesor de chimie, tata, care au știut, ca o taină mare, să îmbine fizica și meta-fizica, într-un mod tainic și romantic, totodată.

Aceasta nu numai cu frumosul iz al parfumului iubirii, dar și în sensul unei iubiri și mai mari, un Aliaj de alură Universală, în care, doar aparent, „s-a pierdut”, în timp, iubirea lor inițială, într-o iubire a lui Hristos și a lui Dumnezeu.

Și totuși, cea mai mare mândrie a mea nu este față de familia mea sau față de realizările ei profesionale.

Cea mai mare mândrie și recunoștință a mea este față de Hristos și față de Dumnezeu, adevărații artizani și creatori a tot ceea ce este bun, bine și frumos în lume, inclusiv cele amintite